

Ambasadorii lui Hristos

Miercuri, 7 februarie 2007

Gili Cârstea

Niciodată în istoria poporului lui Dumnezeu adevărul prezent nu a fost înțeles și primit de biserică, indiferent prin cine a venit el. Fie că a fost vorba despre un anonim din marea gloată, despre un oficial recunoscut sau chiar despre Domnul Hristos, generația respectivă a primit lumina cu rezerve, acolo unde nu s-a manifestat chiar împotrivire deschisă. În timp ce adevărul nou și mesagerii lui erau disprețuiți, adevărul vechi și inițiatorii lui erau onorați.

Biserica din pustie slăvea pe Avraam, dar persecuta pe Moise.

Biserica împăraților și regilor slăvea pe Moise, dar persecuta pe profeți.

Biserica din vremea Sinedriului slăvea pe profeți, dar persecuta pe Hristos și pe ucenicii Lui.

Biserica evului mediu slăvea pe Hristos și pe ucenicii Lui, dar persecuta pe martiri.

Biserica rămășiței onorează pe Avraam, pe Moise, pe profeți, pe Hristos și pe ucenicii Săi, pe martiri, dar disprețuiește și persecută solii prin care “Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis poporului Său o foarte prețioasă solie,” în ciuda celor mai serioase confirmări din partea Domnului.

Cum este posibil să repetăm istoria aceasta tragică a respingerii adevărului prezent, deși studiem de ani de zile poziția cumplită pe care au luat-o alții atunci când au fost confrunțați cu adevăruri noi? Nu ar fi normal ca poporul lui Dumnezeu să nu se simtă ofensat de adevărurile speciale prin care este chemat să înainteze în cunoașterea planurilor lui Dumnezeu? Nu este oare timpul să ne întrebăm cu seriozitate dacă violența cu care reacționăm în fața descoperirii adevărurilor noi nu se explică prin grava necunoaștere a principiilor din marea controversă?

“Opoziția este partea tuturor acelor pe care îi folosește Dumnezeu spre a prezenta adevăruri speciale pentru timpul lor... Astăzi există aceeași dispoziție de a accepta teoriile și tradițiile oamenilor în locul Cuvântului lui Dumnezeu ca și în secolele trecute. Cei care prezintă adevărul pentru acest timp nu trebuie să se aștepte să fie primiți mai bine decât

reformatorii din trecut. Marea controversă dintre adevăr și eroare, dintre Hristos și Satana, va crește în intensitate până la încheierea istoriei acestei lumi... Formele opoziției față de adevăr se pot schimba, vrăjmășia ar putea fi mai puțin vizibilă, deoarece este mai subtilă; dar același antagonism există încă și se va manifesta până la sfârșitul timpului” (GC 143,144).

Această explicație este o încurajare pentru susținătorii soliei neprihănirii lui Hristos de astăzi, dar de ce ar trebui să existe „antagonism” și „vrăjmășie subtilă” în poporul care se declară a fi de partea lui Hristos în marea controversă? De ce nu se ocupă savanții bisericii de această realitate care a marcat fiecare generație a bisericii? Cum este posibil să ratăm pocăința veacurilor, cu asemenea exemple cutremurătoare sub ochi?

„Fiecare perioadă din istoria bisericii a fost marcată de dezvoltarea unui adevăr special, adaptat nevoilor poporului lui Dumnezeu pentru acel timp. Fiecare adevăr nou și-a făcut drum prin mijlocul urii și opoziției; cei care au fost binecuvântați cu lumina lui au fost ispitiți și încercați. Domnul dă un adevăr special pentru poporul Său în criză. Cine îndrăznește să refuze proclamarea lui? El poruncește slujitorilor Săi să prezinte ultima invitație de har către lume. Ei nu pot rămâne tăcuți decât cu pericolul propriului lor suflet. Pe ambasadorii lui Hristos nu-i privesc consecințele. Ei trebuie să-și facă datoria, iar rezultatele să le lase pe seama lui Dumnezeu” (GC 609).

Ultima invitație de har către lume fiind o nouă descoperire a caracterului lui Dumnezeu descoperit în Hristos, cine ne-ar putea speria să refuzăm proclamarea ei? Ultima solie de har produce consecințe cumplite, mai ales în interiorul bisericii, dar pe ambasadorii lui Hristos nu-i privesc consecințele. Poporul lui Dumnezeu este în criză, iar adevărul pentru timpul nostru nu poate fi lepădat fără eșecul total al întregii solii îngerești.

“Cine îndrăznește să refuze proclamarea lui?”